Ніч яка, Господи! Місячна, зоряна:
Ясно, хоч голки збирай…
Вийди, коханая, працею зморена,
Хоч на хвилиночку в гай!

Сядем укупі ми тут під калиною —
І над панами я пан…
Глянь, моя рибонько, — срібною хвилею
Стелеться полем туман;

Гай чарівний, ніби променем всипаний,
Чи загадався, чи спить?
Он на стрункій та високій осичині
Листя пестливо тремтить;

Небо незміряне всипано зорями —
Що то за Божа краса!
Перлами-зорями теж під тополями
Грає перлиста роса.

Ти не лякайся-но, що свої ніженьки
Вмочиш в холодну росу:
Я тебе, вірная, аж до хатиноньки
Сам на руках однесу.

Ти не лякайсь, а що змерзнеш, лебедонько:
Тепло — ні вітру, ні хмар…
Я пригорну тебе до свого серденька,
Й займеться зразу, мов жар;

Ти не лякайсь, аби тут та підслухали
Тиху розмову твою:

Нічка поклала всіх, соном окутала —
Ані шелесне в гаю!

Сплять вороги твої, знуджені працею,
Нас не сполоха їх сміх…
Чи ж нам, окривдженим долею клятою,
Й хвиля кохання — за гріх?

1870